

For det andet det forhold, at J.C. Christensen som konseilspræsident havde afholdt den daværende indenrigsminister, Sigurd Berg, fra eller i alt fald undladt at tilskynde ham til at gøre sin embedspligt, selv om der forelå oplysninger og omstændigheder, som kunne og burde have vakt J.C. Christensens mistanke til Albertis forhold som formand for Den sjællandske Bondestands Sparekasse.

For det tredje det forhold, at J.C. Christensen som konseilspræsident ikke alene havde forsømt at undersøge Albertis forhold, men direkte modsat sig, at en sådan undersøgelse overhovedet fandt sted, og opretholdt ham i hans embedsstilling som justitsminister indtil den 24. juli 1908, selv om der såvel på Rigsdagen i samlingen 1907-08 og i pressen var fremsat graverende beskyldninger mod Alberti.

For det fjerde det forhold, at J.C. Christensen som midlertidig finansminister i maj 1908 uden hjemmel havde ydet Den sjællandske Bondestands Sparekasse et lån af statskassen på 1,5 millioner kroner, selv om der forelå oplysninger og omstændigheder, som kunne og burde have vakt hans mistanke til Alberti.

Ved Rigsrettens dom af 17. juni 1910 blev J.C. Christensen pure frifundet for så vidt angik de to førstnævnte samt det sidstnævnte af de fire forhold. Dommen er i sin helhed refereret i Jens Peter Christensens afhandling »Ministeransvar« (1997), side 94-95.

Om dommens præmisser samt anlageskriftet mod J.C. Christensen fremgår følgende af Jens Peter Christensens afhandling, side 95:

»Dommen er for så vidt angår de to førstnævnte samt det sidstnævnte af de fire forhold i anlageskriftet mod I.C. Christensen (post a.1., 1.2., og a.4.) uden større principiel interesse, da retens stillingtagen hviler på en konkret bevismæssig vurdering af, hvilken (manglende) viden I.C. Christensen havde haft om Albertis forhold, og hvilke handlinger han havde foretaget, samt en konkret retlig vurdering af retmæssigheden af hans faktisk foretagne dispositioner.

For så vidt angår det tredje af anlagens fire forhold – påstanden om, at I.C. Christensen have begået embedsforsømmelse ved at undlade eller direkte modsætte sig en undersøgelse af Albertis forhold, til trods for de graverende beskyldninger mod ham – hævdede anklageren i anlageskriftet, at der måtte påhvile I.C. Christensen en

pligt til »at føre Tilsyn med de andre Ministre og navnlig at skride ind, naar der opstaar Formodning eller Mistanke om, at nogen af de andre Ministre ere Forbrydere eller røgte deres Embede paa forargelig eller uværdig Maade, og at søge vedkommende Minister fjernet eller Undersøgelse anstillet«. Anklageren fandt, at I.C. Christensens forhold i så henseende måtte henføres til 1866-straffelovens § 142 om nægtelse eller forsætlig undladelse af at efterkomme lovlig befaling eller i hvert fald § 143 om grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed i tjenesten.

I sit foredrag for Rigsretten gentog anklageren disse synspunkter og henviste atter til referencebestemmelserne i straffelovens § 142 og § 143, idet han hævdede, at tilsynspligten måtte gælde på uskrevet grundlag som en følge af, at konseilspræsidenten i en vis relation var de andre ministres overordnede«

I sin dom fastslog Rigsretten, at J.C. Christensen ikke havde handlet forsvarligt ved – under påberåbelse af, at der ikke forelå beviser mod Alberti – at have nægtet sin bistand til en nærmere undersøgelse af Albertis forhold. Da der imidlertid efter rettens opfattelse forelå undskyldende omstændigheder, fandtes J.C. Christensens forhold ikke at kunne henføres til nogen af straffelovens bestemmelser, navnlig ikke dens § 143 om grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed i tjenesten. Også for dette forhold blev J.C. Christensen derfor frifundet.

Som anført i Jens Peter Christensens afhandling »Ministeransvar«, side 96, har Rigsrettens afgørelse på dette punkt frifindelsen til trods fortsat betydelig forfatningsretlig interesse, idet retten med sin konstatering af, at J.C. Christensen ikke havde handlet forsvarligt, forudsatte, at der på uskrevet grundlag måtte påhvile regeringschefen en særlig tilsynspligt i forhold til fagministre.

Der henvises i øvrigt til Jens Peter Christensens afhandling, side 92-99.

Mens J.C. Christensen blev frifundet, blev Sigurd Berg dømt. Der henvises herom til Jens Peter Christensens afhandling »Ministeransvar«, side 99-103.

For så vidt angår straffesagen mod Alberti (for falsk og bedrageri begået over for Den sjællandske Bondestands Sparekasse), som rigsretssagen havde sin baggrund i, politianmeldte Alberti som